

faculteit eredocoraten werden uitgereikt? Hoe dit ook zij, het theologisch element woog ook bij de toekenning van de bul aan de kersverse eredoctores zwaar: de Zwitserse volkenrechtkundige Max Huber mocht dan geen calvinist zijn, zijn christelijke levensovertuiging werd als de kern van zijn rechtsbeschouwing beschouwd. Bij de Tsjechische rechtsfilosoof Josef Bohatec lag het eenvoudiger: hij was zijn leven lang bezig geweest met bestudering van het calvinisme. In het geval van de antirevolutionaire *selfmade man* Jan Schouten ten slotte lag de 19 zaak nog duidelijker: hij gold anno 1950 als de vleesgeworden calvinist. Net als twintig jaar daarvoor, bij het vijftigjarig bestaan, was ook nu voor een plaats van handeling buiten de universiteit gekozen: het concertgebouw in Amsterdam diende als decor om de bijeenkomst luister bij te zetten. In de jaren vijftig en zestig zouden nog vaker lusterrijke Amsterdamse panden dienst doen om eredocoraten uit te reiken. Het Koninklijk Instituut voor de Tropen diende in 1952 als decor om twee Zuid-Afrikanen te eren. Het 75-jarig bestaan van de Vrije Universiteit in 1955 werd groots gevierd in de RAI, waar ook de enige eredoctor dat jaar (de Franse theoloog E. G. Léonard) werd onderscheiden. Bij kleinere plechtigheden, zoals de uitreiking van eredocoraten eind jaren vijftig aan de politicus H. W. Tilanus (1958) en de bioloog en bestuurder van de Vrije Universiteit A. A. L. Rutgers (1959), vormde de Woestduinkerker het toneel. Bij de opnieuw grootse viering van het 85-jarig bestaan in 1965 werd daarentegen het concertgebouw weer afgehuurd.

Tot die tijd was de Vrije Universiteit in de kern nog dezelfde als voor de oorlog. Vertegenwoordigers van de 'calvinistische internationale' werden geëerd. Dat zich tussen hen steunpilaren van het apartheidsregime van Zuid-Afrika bevonden, vormde toen nog geen beletsel. Ook de eredoctores Van Rooy en Van der Merwe, in 1952 met die graad verblijd, behoorden immers tot de 'Nederlandse stam', een begrip dat aan de Vrije Universiteit maar ook elders in Nederland nog niet die lading had, die het in de roerige jaren zestig zou krijgen. In 1965 ging studentenpredikant S. J. Popma in op 'het volk achter de vu'. De band tussen achterban en universiteit was losser geworden, constateerde hij. Zelfs de 'diepste ingeleide enthousiasteling voor de vu' zou niet meer 'alle hoogleraren op een rijtje' kunnen opzeggen. Zong de student anno 1965 niet meer, gelijk zijn voorganger anno 1920, 'Kuyper, wij eren jou: Kuyper, wij blijven trouw'? Maar goed ook, vond Popma.